

+ 22:e zondag dh Jaar A

“Zalig zijt gij, Simon, zoon van Jona; want niet vlees en bloed hebben u dit geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemel is. En ik zeg u: Gij zijt Petrus en op deze steenrots zal ik mijn Kerk bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.” (Mat. 16, 17-18)

“Ga weg van Mij, satan; ge zijt mij een ergernis. Want gij laat u niet leiden door wat God wil, maar door wat de mensen willen.” (id. v. 23)

Dierbare Christengelovigen,

Het choquerend contrast tussen deze twee opeenvolgende woorden van Jezus aan Petrus kon niet groter en voor Petrus was dit niet bepaald een succesvol begin als pas aangestelde paus.

Maar als we eerlijk zijn, dan zullen we moeten toegeven dat de strijd van Petrus ook de onze is. De vraag vandaag is: *“Laat wij ons steeds leiden door wat God wil, of eerder door wat de mensen willen?” (Mat 16, 23); “Stemmen wij ons gedrag af op deze wereld?”* Of zijn wij andere mensen geworden *“met nieuw inzicht, in staat om uit te maken wat God van ons wil, wat goed is, wat zéér goed is en volmaakt?” (Rom 12, 2)*

En wanneer God ons dit inzicht schenkt, zijn wij dan ook steeds bereid om tot de uiterste consequenties hiervan te gaan? Zijn wij bereid om, zoals de profeet Jeremia, zoals Christus en de Apostelen, zoals zo vele martelaren en heiligen, zijn wij bereid om *“te worden uitgelachen”*, omwille van ons geloof? Om *“spot, schande en smaad”* te ondergaan (Jer 20, 7-8)? Om onze reputatie en goede naam op het spel te zetten? Onze vriendschappen, onze carrière, onze rust en vrede op te geven? Zijn wij bereid om ons kruis op te nemen en Christus te volgen in Zijn zalig lijden en dood? Niet eenmaal, niet tien maal, maar dag na dag telkens opnieuw?

Dat is zeker niet evident.

“Soms denk ik: ik wil er niets meer van weten, ik spreek niet meer in Zijn naam”: de bittere klacht van Jeremia (20,7) is een bekoring waarmee ook wij zelf kunnen te maken krijgen, wanneer wij worden geconfronteerd met het onbegrip en zelfs de haat van de wereld; wanneer wij ons in de steek gelaten voelen en er alleen voor staan.

Laten wij dan bidden voor elkaar dat God opnieuw *“het vuur in ons hart doet oplaaien” (id. v.9)* zodat wij zonder angst het Evangelie van het Kruis belijden en met Sint-Paulus kunnen uitroepen: *“Het zij verre van mij, op iets anders te roemen dan op het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld voor mij is gekruisigd, en ik voor de wereld.” (Gal 6, 14)*

Want laat ons eerlijk zijn: waar de wereld het moeilijk mee heeft, waar Petrus en wij zelf, het moeilijk mee hebben, dat is de boodschap van het Kruis, *“voor de joden een ergernis en voor de heidenen een dwaasheid” (1 Kor 1, 23)*. Was het werkelijk nodig dat Christus leed en stierf aan een Kruis om ons de verlossing van de zonden te bewerken? Is het werkelijk nodig dat wij hem in dit Offer volgen? Zijn er dan geen andere wegen, minder lastig, minder pijnlijk, minder vernederend? Kunnen wij dan niet gewoon rustig genieten van al het goede in deze wereld? Waarom altijd die versterving, die boete, die geboden, die offers? Kunnen we er niet gewoon een leuke boel van maken? Waarom geen Liefde zonder Kruis? Geen Geloof en Hoop zonder Kruis; waarom geen gebed, geen Sacramenten zonder Kruis. Geen moraal zonder Kruis; geen Kerk zonder Kruis; ja, waarom geen Christus zonder Kruis? Zoals Petrus zeggen we dan: *“Nee, Heer! Luister naar mij: Zo iets mag U nooit overkomen”*. We lijken dan, zoals Sint-Augustinus het zegt, op *“de zieke die zijn geneesheer raad geeft”*.

Maar Jezus doorziet onmiddellijk wat hier achterzit, of liever: wie hier achter zit: namelijk de *“Prins van deze wereld”*, zoals Hij hem noemt en Hij ontmantelt hem in het bijzijn van iedereen: *“Vade retro Satana”, “achteruit, terug, weg satan”*. De Heer weet dat de verlossing van de wereld slechts door het Kruis en het Kruis alleen, kan worden bewerkstelligd. Daartoe is Hij gekomen; dát is de opdracht die Hij van Zijn Vader heeft ontvangen en waaraan Hij tot het uiterste toe wil gehoorzaam zijn.

En het Kruis is ook de weg die Hij *ons* aanreikt om, in Zijn navolging en samen met hem, tot de heerlijkheid van de Verrijzenis te komen: *“Zo we met Hem lijden, zullen we ook met hem verheerlijkt worden.”* (Rom 8, 17).

Daarom preken wij met Paulus *“Christus gekruisigd”* (1 Kor 1, 23), tegen de wijsheid van de wereld in, want *“wie vriend van de wereld wil zijn, maakt zich tot vijand van God”* (Jak 4,4).

En dat vraagt grote moed en sterkte. Het is noodzakelijk dat wij het realisme beseffen van de woorden van Jezus, wanneer Hij ons zegt: *“Zo gij van de wereld waart, zou de wereld u beminnen, maar omdat gij niet van de wereld zijt, daarom haat de wereld u.”* (Joh 15,18). *“Weest dus niet verrast, broeders, wanneer de wereld u haat”* (1 Joh. 3, 13).

Maar het antwoord van God op deze haat kennen we ook, namelijk: *“Zo zeer heeft God de wereld lief gehad, dat Hij Zijn eengeboren Zoon heeft gegeven, opdat de wereld door hem zou worden gered”*(Joh 3, 16 e.v.).

Jezus is niet gekomen *“om het geknakte riet te breken”*, om de wereld te vernietigen, maar om de wereld te redden met de kracht van Zijn liefde tot het uiterste toe. Dát is het ware geheim van het Kruisoffer: zichzelf verliezen om de wereld te redden. Ons kruis opnemen in navolging van Christus betekent dus ook Zijn liefde op ons nemen.

Want, dierbare Christengelovigen, wat leert ons het kruis uiteindelijk? Niets anders dan dat alles mogelijk is door de reddende kracht van de liefde. Elke moeilijke of zelfs uitzichtloze situatie, elk conflict, elke verwonding of trauma, elke ontgoocheling, hetzij in ons persoonlijke leven of in ons samenleven met anderen, valt op te lossen door heel concrete daden van zelfverloochening en door het offer van wat ons het meest dierbaar is uit liefde voor God en onze naaste. Alleen zo, alleen door heiligheid dus, kunnen we voor onszelf en voor de wereld de poorten der hemel openen. Amen.